

M. A N T O N I U S
 MARCO BARBADICO,

Serenissimo Venetiarum Principi,
 & Senatui foelicitatem.

Estri splendor Imperii is est, Princeps & Patres amplissimi, ea civium justitia ac morum sanctitas, ut nemo sit rerum humanarum tam negligens, qui Venetæ urbis originem & ejus incrementa non vebementer cupiat cognoscere. Novi equidem multos, qui hoc ipsum secuti, miro quodam ejus rei investigatione mibi flagrare visi sunt studio: in quibus me quoque jam inde fuisse fateor, ex quo fortunatissimis littoribus vestris superioribus annis applicui. Magnificentissimo nanque urbis apparatu inspecto, stupendo situ, rerum opulentia, & in his divina quadam Reipublicæ administrandæ forma, incredibilis cupiditas continuò animum incessit cognoscendi, qui tanti Imperii conditores fuissent: quos vel ex eo summos fuisse viros arbitrabar, quod urbem tam præclare fundatam posteris reliquissent. Nec mibi in eo diu laborandum fuit: haud enim multo post ipsum appulsum, quod tantopere optabam, consecutus, in commentarios quosdam in annalium speciem conscriptos incidi: inde alia quædam ignobilium scriptorum monumenta videndi copia nobis facta est: quæ omnia (aperte enim dicam quod sentio) tam squalida, fœdaque barbarie operta offendi, ut nemo cognoscendæ historiæ tam cupidus sit, quem non facile ab instituta lectione avertere potuissent. Iniquo quidem tuli animo, urbem clarissimam, & quæ omnium una in toto orbe Romani Imperii vere æmula & videri & dici poterat, nullum ad eam diem vel mediocrem scriptorem fuisse sortitam: judicavique ex eo, verissimum esse illud Horatii: In humanis nihil ex omni parte beatum fuisse unquam. Haud enim parum infœliciter cum Veneto nomine actum ad id tempus arbitrabar,